

A szombatiskola üzenete

Tanácsok a keresztényi életmódhoz, 2011/III

III. negyedév

2011. július 2.

1. ÉLETEM – ÉLŐ ÁLDOZAT

„Kérek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.“ (Róma 12,1).

Isten az áldozatainkon keresztül mérlegeli az életünket. Mérlegeljétek ti is a saját életeteket az áldozataitokon keresztül, de vigyázzatok arra, hogy mások életét hogyan mérlegelitek. Az áldozat a szív rejtett területén kezdődik, ahova Istenen kívül senki sem láthat be. Igaz, hogy életünkben sokféleképpen kifejezésre jut, mégis olyan dolog ez, amelyet sokszor félremagyarázhatunk. A legnagyobb áldozatok emberi szemmel nem mindig láthatók. Mérlegeljétek személyes áldozataitokat, és bízzátok Istenre, hogy Ő mérlegelje mások áldozatait.

Pál arra kér bennünket, hogy az áldozatos életet tegyük a lelki életmódunk részévé. Ahogyan ő ábrázolta ezt az életmódot, a zsidó kortársainak valószínűleg sokkal többet mondott, mint ma, nekünk. Minden zsidó férfi részt vett az áldozáson, tudta, hogy az állat számára ez halált jelent, mert arra szánták, hogy áldozat legyen.

Nekünk a testünket kell odaszánnunk (ez alatt természetesen az egész ember értendő) élő áldozatként. Teljesen Istennek kell szentelnünk magunkat, érte élünk, ahogy az áldozati állat áldozatként

halt meg. Azzal a különbséggel, hogy mi önkéntesen áldozzuk fel magunkat, az állatot pedig mások nevében áldozták fel.

1. Isten adósai vagytok a kegyelemért és az üdvösségért, amelyet Jézus Krisztus által tett lehetővé.

2. Odaszentelődések történjen önkéntes alapon. Önkéntesen szánjátok oda magatokat Istennek mindazért, amit tett értetek a Jézus Krisztusban.

3. A szeretet legyen az odaszentelődések indítórugója. A szeretet örül, ha áldozatot hozhat a szeretett lényért.

4. Odaszentelődések legyen olyan, mint a teljesen égő áldozat, szent és tökéletes, teljességgel Istennek szentelt, teljes odaadással, nem nézve, mibe kerül. Istennek nem tartoztok mással, csak mindazzal, amitek van.

5. Életetek odaszentelése, mélyebb értelemben: lelki istentisztelés. A „lelki“ szó „értelmesnek“ is fordítható, és mindkét jelentést magába foglalja. Az értelem nem csökkentheti annak a ténynek a jelentőségét, hogy Krisztus önmagát adta értetitek. Isten tisztelése, imádása azt jelenti, annyira szeretitek Istent, hogy készek vagytok önmagatok és mindenetek teljes, tökéletes odaszentelésére.

6. A „odaszánni“ vagy „feláldozni“ a görög eredetiben befejezett igealakban található. Ez nyelvtanilag azt jelenti, hogy az esemény egy pillanat alatt befejeződött, tartós következménnyel. Tehát nem egy határozatlan odaszentelődésről van szó, hanem egy visszavonhatatlan szándékkal megtett cselekedetről, amely meghatározza a további lelki életünket az adott pillanattól kezdve. Ne áldozátok magatokat állandóan Istennek, hanem a tartós odaszentelődés álláspontjával éljetez, felkészülten az áldozat meghozatalára, amikor csak a Szentlélek erre ösztönöz benneteket. Ez egy pozitív, dinamikus odaszentelődés.

A tökéletes áldozatra való odaszenteltség sokféleképpen juthat kifejezésre. Jelentheti a szolgálatra való odaszenteltségeteket: a család, az idő és a pénz feláldozásával. Ez az önmehtagadás álláspontja. Az önmehtagadás az áldozathozás rokon értelmű szava, és a tanítványság részét jelenti minden keresztyén számára. A tanítványnak hűen kell követni a Tanítóját (Mesterét), bármi áron. Felvenni a keresztet az újszövetségi időszakban csak egyet jelentett; a keresztséget a kivégzés eszköze volt, és a kivégzendő személy saját maga vitte azt a

vesztőhelyre. A keresztt nem volt egy romantikus jelkép. A keresztt felvétele a megáldozás (halál) közeledtét jelentette.

A tanítványságot, vagy kereszténységet ma sokan olcsó dologként értelmezik. A mai, átlagos keresztényi élet szinte semmibe se kerül. Jézus olyan követőket akar, akik túrni tudnak Ő érte, ha szükséges. Ez a szent odaadás, amellyel jellemezni akarja a lelki életeteket.

Mérjétek életeteket azzal, hogy mennyire vagytok képesek a szüntelen önmegtagadásra, hogy Isten kedvébe járjatok. Mérjétek azzal az életeteket, mennyire vagytok készek lemondani a saját akaratotokról és cselekedni Isten akaratát. Mérjétek azzal az életeteket, mennyire örömteljes az önmegtagadástok az áldozathozatalkor. Vajon az áldozathozatal életetek jellemzője? Alávetni magatokat Isten akaratának szokásos dolog az életetekben? Vajon állandóan azt választjátok-e, hogy Isten érdekeit és akaratát a saját érdekeitek és akaratotok elébe helyezitek, és így egész életetek élő áldozat lesz? Ez az Isten előtt kedves életmérce.

Ne úgy mérjétek az életeteket, hogy mennyit kaptatok, hanem, hogy mennyit adtatok. A szerint mérjétek az életeteket, amennyi áldozatot hoztatok az Isten országáért (Máté 6,3). A szerint mérjétek az életeteket, hogy mennyire örömteljesen szentelitek magatokat Jézusnak. Az önkéntes áldozatokkal mérjétek az életeteket.

2011. július 9.

2. TANULJUNK MEG IMÁDKOZNI

Ellen G. White

„Uram, taníts minket imádkozni!“ (Lukács 11,1)

Krisztus ezt az imát (Miatyánk, Lukács 11,2-4) nem úgy adta az embereknek, mint egy formális imát. Hanem mintaként tette elénk, hogy tudjuk, az imának: egyszerűnek, őszintének és átfogónak kell lennie. (MS, 23; 1899)

Sok ima hit nélkül hangzik el. Elhangzik az előírt szórend, de nincs benne igazi kitartás. Ezek az imák kétellyel, habozással teljesek; nem hoznak könnyebbülést azoknak, akik elmondják, se vigaszt és reményt másoknak. Használják az ima formáját, de nincs lélek, s ez arra mutat, hogy az imádkozó nincs tudatában a szükségleteinek...

Tanuljunk meg értelemmel imádkozni, kéréseinket világosan, pontosan elmondani. Imádkozzunk... úgy, ahogy érzünk. „Mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.“ (Jakab 5,16)

Tanuljatok meg röviden, mértékletesen imádkozni, éppen azt kérve, amire szükségetek van. Tanuljatok meg ott is hangosan imádkozni, ahol csak Isten hall benneteket. Imátok ne legyen átlátszó, hanem őszinte, érzéses, amely kifejezi a lélek éhségét az élet Kenyere iránt... Ha a lélek nem imádkozik eleget a „belsőszobában“, de annál többet foglalkozik a mindennapi dolgokkal, ez az ima-összejövelekre is kifejti hatását. (R&H, 1884. ápr. 22.)

Az ima kötelesség és előny. Segítségre van szükségünk, amelyet csak Istentől kaphatunk, de soha kérés nélkül. Ha túlságosan bízunk a magunk igazságában, és emiatt nem érezzük, hogy szükségünk van az isteni segítségre, nem is fogjuk megkapni a segítséget éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá. Ha túl önállóak és önelégültek vagyunk ahhoz, hogy őszinte imában naponta hivatkozzunk a megfeszített és feltámadt Megváltónk érdemeire, utolérnek bennünket a sátán kísértései... Az őszinte, komoly (...) ima, erőt és kegyelmet kölcsönöz, hogy ellenállhassunk a sötétség erőinek. (R&H, 1883. júl. 24.)

2011. július 16.

3. A SZOMBATI ISTENTISZTELET ÁLDÁSAI

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsidók 10,25)

„A legszebb adományaitokat az Úr szent napján mutassátok be. Adjátok át neki megszentelt szolgálatra lelketek drága életét...

Érezze mindenki kötelességének, hogy a maga részéről a szombatnap i összejövetelt a lehető legvonzóbbá tegye. Összejövetelünk ne csak szokásból történjék, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elmondjuk tapasztalatainkat, kifejezést adjunk hálánknak és kinyilvánítsuk az isteni megvilágítás utáni őszinte vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit Ő elküldött: az Úr Jézus Krisztust. Ha együttesen elbeszélgettek Krisztusról, a lélek megerősödik, és előkészül az élet megpróbáltatásai és küzdelmei számára. Sohase gondoljátok, hogy aki önmagába visszavonul, az keresztény lehet. Ki-ki közülünk az emberiség nagy szövetének egy-egy részecskéje, és minden egyes lélek tapasztalata nagymértékben embertársa tapasztalata által lesz befolyásolva.

Nem nyerjük el a századrészt sem annak az áldásnak, amelyet az istentiszteleteknél kell kapnunk. Felfogóképességünket erősíteni kell. Az egymással való közösség töltsön el örömmel bennünket. Tekintve a bennünk élő reménységet, mindannyiunk szíve lángoljon az Isten iránti szeretettől.

Minden egyes összejövetelre vigyük magunkkal azt az eleven lelki tudatot, hogy Isten és az Ő angyalai jelen vannak, hogy az igazhívőkkel együtt munkálkodjanak. Ha beléptek az összejövetel színhelyére, kérjétek az Urat, hogy távolítsa el szívetekből minden gonoszt. Csak olyasmit vigyetek az Ő házába, amelyre áldását adhatja.

Hajtsatok Térdet Isten előtt az Ő templomában, és szenteljétek neki Krisztus vére által szerzett tulajdonát. Imádkozzatok a gyülekezet vezetőiért és a szónokért, hogy nagy áldás származzék a jelenlevőkre az Ige hirdetőjén keresztül. Ti magatok is komolyan törekedjétek az áldás elnyerésére.

Isten mindenkit meg fog áldani, aki az istentiszteletre ily módon készül elő. Ezek az is meg fogják érteni, hogy mit jelent a lélek bizonyosságával rendelkezni, mert Krisztust hit által a maguk számára elfogadták.

Lehetséges, hogy az összejövetel helye szegényes, de azért az Isten előtt mégis becses. Azok számára, akik az Isten lélekben és igazságban, szentségében és ékességében imádják, ez a hely a menny kapuja.

Talán kevesen vannak, de azért Isten szemében értékesek. Az igazság pörölye által kivágattattak e világ kőbányájának durva kövei közül és Isten műhelyébe vitettek, hogy kifaragják és megformázzák őket. De jelenlegi, faragatlan állapotukban is becsesek Isten előtt. A nyomorúság fejszéje, pörölye és simítóvasa ügyes kezekben van; amelyek nem rontásra, hanem a lelkek tökéletesítésére lesznek felhasználva.” (Bizonyásgtételek a gyülekezet részére, 226. Old.)

2011. július 23.

4. HOGYAN HALLGASSUK AZ IGÉT?

Jézus mondta: „Meglássátok azért, mi módon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.” (Lukács 8,18).

Íme, néhány megjegyzés és utasítás arra vonatkozólag, hogyan kell hallgatni az Igét, hogy az hasznos legyen a számotokra.

1. Azért jöjjetek, hogy hallgassátok, ne kíváncsiságból, hanem őszintén vágyakozva arra, hogy megtanuljátok és elvégezzétek a kötelességeiteket. Tévedünk, ha csupán a szórakozás vágyával érkezünk Isten házába, vagy javulásra nem igyekvő szívvel.

2. Figyelmesen hallgassuk az igehirdetést. Tisztelettel hallgassuk a királyok Királyának és az urak Urának szavait, amelyeket az Ő hírnökei által küldött, akik az Ő nevében szólnak hozzánk.

3. Ne legyetek előítélettel az igehirdető iránt. Az előítélet volt az egyetlen oka annak, hogy Jézus nem tehetett semmilyen csodát és nem hirdethette az evangéliumot a szülővárosában. Sértette őket, hogy olyan személy szól hozzájuk, akit ők olyan jól ismerni véltek. Ne feledjétek, hogy a prédikátorok és a gyülekezeti vének hozzátok hasonló emberek. Gyakran azt gondoljuk, hogy nem kell meghallgatni azok tanítását, akik maguk nem élnek a szerint, ahogy tanítanak. Krisztus azt parancsolta a népnek, hogy hallgassák és cselekedjék mindazt, amire a farizeusok és írástudók tanítják őket, még ha ők maguk nem is élnek úgy, ahogy tanítják.

4. Vigyázzatok, hogy egy prédikátort se emeljete Isten helyébe, azaz ne váljatok tőlük függővé, hogy többet gondoljatok rájuk, mint amennyit kellene. Egyik prédikátort jobban értékelni a másiknál sokszor negatív hatást fejt ki az egész gyülekezetre. Ebbe a végzetes hibába estek a korinthuszi keresztények, amely miatt Pál meg is fedtte őket: „Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé (...)” „Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-e? Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívókké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta.” (1Kor 1,12; 1Kor 3,4-5).

Mert a prédikátorok nemde szolgáló lelke-e, akiket Isten elküldött, hogy szolgáljanak azoknak, akik öröklük az üdvösséget? Éppen e tény miatt kell őket és a munkájukat egyformán értékelni.

5. Minden elhangzott szót vonatkoztassatok magatokra. Amikor az Úr a felsőszobában arról beszélt a tanítványainak, hogy közülük egy valaki majd elárulja Őt, mindegyikük belenézett a saját szívébe és azt kérdezte: „Én vagyok-e az, Uram?” (Máté 26,22)

6. Imádkozzatok az Úrhoz minden istentisztelet előtt, alatt és után. Ha Krisztusnak és Pál apostolnak szüksége volt a nép imájára, amelynek szolgáltak, annál jobban van rá szükségük a prédikátoroknak, akik csak a Szentlélek egyszerű adományával rendelkeznek.

Engedd meg az Igének, hogy hatalmas eszköz legyen a prédikátor kezében!

2011. július30.

5. TISZTELET ISTEN HÁZA IRÁNT

Ellen G. White

„Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr.“ (3Móz 19,30)

„Isten magasztos és szent; az alázatos hívő keresztény számára Isten háza: a menny kapuja. A dicsének, az ima, a Krisztus képviselői által mondott szavak Isten kijelölt eszközei, hogy egy népet készítsenek elő

a mennyei gyülekezet számára, egy magasztosabb istentiszteletre. (YI, 1896. Október 8.)

Midőn az imádkozók belépnek az összejövetel helyére, illő módon tegyék és csendesen foglaljanak helyet. (...) Közönséges beszédet, suttogást és nevetgélést ne tűrjünk meg Isten házában se istentisztelet előtt, se utána. Buzgó, tevékeny kegyesség jellemezze az imádkozókat.

Ha némelyeknek várniuk kell az istentisztelet előtt, őrizték meg az áhítat igazi lelkületét csendes elmélkedés által, és emeljék fel szívüket Istenhez imában, hogy az istentisztelet különleges áldást hozzon szívükbe és mások meggyőzésére és megtérésére is vezessen. Gondoljanak arra, hogy mennyei küldöttek vannak jelen az imaházban. Mindnyájan sokat veszítünk az Istennel való meghitt közösségünkben, ha időnket nem használjuk fel elmélkedésre és imára. (...)

Szülők, emeljétek fel a kereszténység színvonalát gyermekeitek lelkében! Legyetek segítségükre, hogy Krisztust beleszójék tapasztalataikba! Tanítsátok meg őket arra, hogy a legnagyobb tiszteletet tanúsítsák Isten háza iránt! Értessétek meg velük, hogy midőn belépnek Isten házába, szívüket lágyítsák meg és fegyelmezzék meg ilyen gondolatokkal: „Isten jelen van! Ez az Ő háza!” Ápoljátok a tiszta gondolatokat és a legszentebb indítékokat! (...) Ez az a hely, ahol Isten találkozik az népével, és megáldja őt! (...)

A szülőknek nem csak meg kell tanítaniuk, de meg is kell parancsolniuk a gyermekeiknek, hogy Isten házába szent komolysággal és tisztelettel lépjenek. (5T, 492—496)

Gyakoroljátok a tiszteletet, hogy lényetek részévé váljon. (YI, 1896. szeptember 8.)

2011. augusztus 6.

6. IGAZI ISTENFÉLELEM

„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.“ (1Kor 10,31)

„És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.“ „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek.“ (Kol 3,17.,23.)

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.“ (Róm 14,7-8)

Ezek a bibliaversek feltárják előttünk az igaz istenfélelem lényegét.

Az istenfélelem a szívnek az az állapota, amelyben minden – egész életünk, létezésünk és minden vagyunkunk – mindennapi áldozat Istennek. Az igaz istenfélelemnek az akarat odaszentelésének kell lennie, mert az akarat uralkodik mindenben, amik vagyunk, és amink van – az időnkön, a munkánkon, a gondolatainkon, a szavainkon, az érzéseinken.

Az istenfélelem az akarat olyan állapota, amikor az elménk, a szívünk „beleolvad” Isten magasztos szeretetébe – mert nemcsak, hogy Istenben élünk és mozgunk, hanem még Ő érte is élünk és mozgunk. Más szóval, az istenfélelem olyan szívbeli állapot, amikor az önmagunk felé irányuló figyelem (a gondolataink, a szándékunk, a vágyaink, a szeretetünk, az érzéseink) átirányul Istenre.

Az istenfélelem és az igazi vallásosság identikus.

1. Lehetetlen nem odaszentelni magunkat a legnagyobb szeretetünk tárgyának. Ha szeretjük Istent magasztos szeretettel, akkor Ő érte fogunk élni. Amikor valaki szereti Istent magasztos szeretettel, tudja majd, hogy Ő érte él, mint ahogy azt is tudja, hogy egyáltalán él!

2. Ennél kevesebbet Isten nem fogadhat el. Ha az istenfélelem nem vált szokássá vagy szívbeli állapottá, ha egész lényünket nem áldoztuk fel Istennek, akkor egész biztosan vetélytársra talált a szívünkben.

3. Ennek az állapotnak a hiánya a szív elesése. Bármilyen az ember külső viselkedése, abban a pillanatban, amikor eltér az igaz istenfélelemtől – egész lényünk Istennek való magasztos odaszentelésétől – a szív megtagadta a kereszténységet. Már nem Istent szolgálja, hanem azt, amihez a szíve odafordult. Ez a tárgy egyben az imádásának tárgyává lett, és most azt isteníti.

4. Az igaz istenfélelem minden tartós gondot, minden nyomasztó bajt az Istennel való elmélyült és állandó közösséggé alakít. Amennyivel nagyobbak és halaszthatatlanok a napi kötelezettségeink, ha úgy végezzük őket, mint Istennek, állandósítani fogja az Istennel való közösségünket. Mert minden, amit istenfélelemmel végzünk, az az Istennel való közösséget jelenti.

5. Csak az igaz istenfélelem állapota biztosít tartós békét. Másmilyen lelkiállapot elfogadhatatlan. Semmilyen más lelkiállapotban sem kerül összhangban a lélek ereje. Minden más állapotban, az Istennek való odaszenteltségen kívül, jelen van a lelken belüli lázadás és összetűzés. A lelkiismeret feddi a szívet az önzés miatt. Ezért „nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek“ (Ésa 48,22).

6. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízok“, (Ésa 26:3) és az állandó istenfélelem állapotában van. Lehetetlen, hogy ennek ez embernek ne legyen békéje, mert az igazi istenfélelem magába foglalja a békességet.

Kedves testvérem, meg van-e benned az istenfélelem lelkülete? Ne mondd azt, hogy „remélem“. Ha odaszentelted magad Istennek, akkor azt biztosan tudod, és ha nem tudod, hogy odaszentelted-e magad Istennek, akkor ez azért van, mert nincs benned igazi istenfélelem.

„Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltat meg; mert amit vet az ember, azt aratádj is. Mert ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.“ (Gal 6,7-8)

7. AZ ALÁZATOS, KITARTÓ IMA

Ellen G. White

„Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.“ (Jakab 5,17-18)

Illés tapasztalatában fontos tanulság rejlik a számunkra. Amikor Kármel hegyén esőért imádkozott, megpróbáltatott a hite, ám továbbra is kitartóan könyörgött Istenhez. (2 SDA BC, 1034).

Illés szolgálja állt a vártán, amíg Illés imádkozott. Hatszor jött be hozzá a hírrel: Semmi jele az esőnek, egyetlen felhő sincs az égen. A próféta azonban nem csüggedt el. Megvizsgálta a maga életét, hogy lássa, mikor mulasztotta el Istent magasztalni. (...) Mialatt vizsgálgatta a szívét, a próféta mintha egyre kisebbnek érezte volna magát, a saját véleménye szerint Isten szemében. Úgy érezte, hogy ő semmi, Isten pedig minden, és amikor eljutott a döntésig, hogy megtagadja magát, és ugyanakkor ragaszkodni fog a Megváltójához, mint erejének és igazságának egyetlen forrásához, megjött a válasz. Jött a szolgálja és így szólt: „Íme egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből.” (1Kir 18, 44).

A mi Istenünk füle nem süket; s ha próbára tesszük a szavát, elismerésben részesíti a hitünket. A vágya az, hogy az Ő érdekeit összekössük a mienkkel, hogy biztosan megáldhasson bennünket; s miután áldásában részesített, nem magunknak, hanem neki írjuk fel a dicsőséget. Isten nem hallgatja meg minden imánkat aznap, amikor elimádkoztuk, mert ezt téve mi azt gondolnánk, hogy mindig minden hajlandóságára és áldására jogot formálhatunk. És ahelyett, hogy megvizsgálánánk a szívünket, hogy van-e benne valami gonoszság, és ápolunk-e valamilyen bűnt, hanyagolnánk, és lassan elfelejtenénk, hogy mindenben Tőle függünk...

Illés megalázta magát, egészen addig, amíg olyan állapotba nem jutott, hogy a dicsőséget többé nem önmagának írta fel. Ez az az

állapot, amikor Isten meghallgatja imánkat, mert ilyenkor a dicsőséget csak Neki adjuk... Egyedül csak Isten méltó a magasztalásra. (2 SDA BC, 1034)

2011. augusztus 20.

8. KRISZTUS TANÍTÁSI MÓDSZERE

Ellen G. White

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!“ (Ésa 52,7)

Krisztus tanításának is ez volt az alapja. Amikor az emberekhez beszélt, hallgatói kérdéseket tehettek föl neki. Azoknak, akik alázattal keresték a világosságot, mindig kész volt megmagyarázni szavait. A kritika és az akadékoskodás lelkületét azonban elvetette. Ezt nekünk sem szabad támogatnunk. Ha egyesek vitát akarnak provokálni a tanítás vitás kérdéseiben, válaszoljátok nekik azt, hogy az összejövetelet nem e célból rendezték. Ha mégis válaszoltok valamelyik kérdésre, győződjetek meg arról, hogy a hallgatók megértették-e a választ.

Ha a kérdés nem világos, kérdezzetek vissza. Lépésről lépésre haladva mérjétek le, hogy mennyire jutottatok. (Az evangélium szolgálói, 251-252)

Hirdetnünk kell az igazságot a nyilvánosság előtt és a baráti körben, minden bizonyítékkal együtt, rámutatva minden örök fontosságú kérdésre, hogy elvezessük embertársainkat az Üdvözítőhöz, a kereszt tövébe. Isten azt akarja, hogy minden ember örök életet nyerjen. Figyeljétek meg, hogyan fejezi ki Isten Igéje ennek sürgősségét és az emberek meghívását Krisztushoz, lemondva a lélekromboló kívánságokról és élvezetekről. Teljes erőnkől kell igyekeznünk, meghívni őket Krisztushoz, és megtanítani, hogy az Ő önmehtagadó és önfeláldozó életét éljék. Rá kell mutatnunk mit várnak el tőlük, azt hogy megörvendeztessék Krisztus szívét, az által, hogy minden képességeiket az Ő nagy neve dicsőségre használják. (...)

Töltsetek sok időt imával és az Ige tanulmányozásával. Legyen mindenki tisztában a hitével, és hogy hit által elnyeri a Szentlelket, ha őszintén éhezi és szomjúhozza az igazságot. Tanítsátok meg őket arra, hogyan adják át magukat Istennek, hogyan bízzanak Isten ígéreteiben, és hogyan ragaszkodjanak hozzá. Isten magasztos szeretetét bátorító és közbenjáró szavainkkal jutassuk kifejezésre.

Sokkal többet küzdünk imában Istennel a lelkek üdvösségéért. Kényszerítsétek az embereket a Bárány menyezőjének vacsorájára. Többet kell imádkozni, hinni, elfogadni Istentől és együttműködni Istennel. (...)

Az embereknek meg kell bizonyosodniuk a felől, hogy milyen veszélyes a bűn. A törvényszegő szemének fel kell nyílnia. Aki már elfogadta Krisztust, az mind beszéljen Isten szeretetéről. Aki már megtapasztalta saját lelkén Krisztus átformáló erejét, minden tőle telhetőt tegyen meg – az Úr nevében. (VI. Bizonyágtételek, 65-66)

2011. augusztus 27.

9. AZ IGAZ ISTENTISZTELET SZÜKSÉGESSÉGE

John Calvin helyesen állapította meg, hogy az ember szíve „bálványgyártó“, mert arra gondolt, hogy az elesett emberi lény nem tud igaz istentiszteletet tartani. A bűnös bálványimádóvá lesz, mert Isten egészen mélyre ültette az emberben az érzést, hogy szüksége van Istenre, és ha az igaz Isten nincs jelen életében, akkor álisteneket gondol ki magának, álvallást és álistentiszteletet. Isten figyelmeztet a bálványimádó istentiszteletek ellen mindjárt az első parancsolatban: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem“.

Az igaz Isten hamis imádása

Ha hallgatunk az Igére, akkor felvesszük az igaz istentiszteletet, és elvetjük a bálványimádást. A Biblia azonban a bálványimádás formái közül nem csak az álistenek imádását tiltja. Erre tanít bennünket a

második parancsolat. Ez az, amikor az igaz Istent hamisan imádjuk. A második parancsolat így hangzik: „Ne csinálj magadnak faragott képet... (2Móz 20, 4-6). Ez a parancsolat világosan tiltja, hogy Istenről képet, szobrot készítsünk, és belefoglaljuk az istenimádásba. A képekről szóló tilalom magába foglalja, hogy az igaz Istent a Neki megfelelő módon kell imádni. Izrael az Urat igaz Istenként imádta, amikor aranyborjút készített. Úgy néztek fel rá, mint az Ūrra (2Móz 32,5-6). De az álistentisztelet sértette Istent, ezért kihívták vele maguk ellen az Isten haragját.

Az aranyborjú története rámutat arra, hogy Isten népe ma is bálványimádóvá válhat az igaz Isten imádása közben. Kreatívan felújítjuk az istentiszteleteinket, közben bálványimádásba keveredünk. Jeroboámot, Izrael Északi-királyságának első királyát és az utódait, állandóan bíralták a bálványimádás miatt, meg az áltemplomban végzett álistentiszteletekért. Isten népe tehát nem annyira az álistenek tisztelésében, hanem az igaz Isten áltisztelésében vert gyökeret.

Jézus figyelmeztetett az Isten Szavát elértéktelenítő hagyomány eluralkodása ellen. „Így tettétek érvénytelenné Isten igéjét a ti hagyományotokért...” (Máté 15,6 – Ref. Ford.). Nem az istentiszteletről beszélt, hanem Ézsaiásra utalt, ahol az istentiszteletről van szó (És 29,13): „Ez a nép csak ajkával tisztel engem... De hiába tisztelnek engem... (Máté 15,8-9).

Az Ige arra emlékeztet bennünket, hogy sem az ösztöneink, sem a hagyományaink, sem a kísérleteink nem jelentenek megbízható irányvonalat, az istentiszteletet illetőleg. Ebben csak a szent Ige lehet a megbízható vezetőnk. Korunk iróniája, hogy sok keresztyén, aki a Bibliát tartja az igazság egyetlen mércéjének, nem tanulmányozza behatóbban, mit is mond a Biblia az igaz istentiszteletről. Kutatnunk kell az Írást, hogy megtaláljuk benne Isten akaratát az igaz istentisztelettel kapcsolatban.

2011. szeptember 3.

10. AZ ISTENTISZTELET JELLEGE

Hogy megtanuljuk Istent dicsőíteni, számára kedves módon, meg kell értenünk az istentisztelet bibliai álláspontját. Az Ige az istentisztelet szót legkevesebb három értelemben használja.

Személyes és közös Istentisztelet

Először is az istentisztelet vonatkoztatható az ember egész életére. Egész életünkben Istenért kell élnünk. Arra kell vágyakoznunk, hogy minden, amit teszünk, azt az Isten iránti szeretetből tegyük. Pál is ilyen istentisztelésre gondolt, amikor a Rómabeliekhez írt levél elején, a kereszténység alkalmazásáról szólva megjegyezte: „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára...” (Róma 12,1-2). Ezekben a versekben az emberi életre teljességgel istentisztelésként tekinti.

Másodszor, istentisztelet lehet még a személyes ima, istendicséret, elmélkedés és bibliaolvasás ideje. Dávid Istent dicsőítette, amikor éjszakánként egymagában énekelt és imádkozott.

„Ha reád gondolkodom ágyamban...” (Zsolt. 63,7-8)

Harmadszor, istentiszteletnek nevezhető még, amikor a keresztények összejönnek, és együttesen dicsőítik és magasztalják Istent. Ezt a fajta istentiszteletet az Írás is megköveteli: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét...” (Zsid 10,25). A zsoltárok is előnyösnek tartják az ilyen istentiszteletet.

„Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben.” Zsolt 111,1

Világos, Isten azt akarja, hogy a népe együttesen, közösségként is dicsőítse Őt, így mutatva be, hogy Krisztus teste, miközben együtt imádják.

Mindhárom jellegnek jelen kell lennie egy keresztény életében: élete legyen Istennek való szolgálat – istentisztelet, legyen személyes ideje az imára, az igetanulmányozásra, az Isten Szaváról való elmélkedésre meg Isten dicsőítésére és magasztalására. Istent szolgálni mindazokkal együtt, akik hisznek Istenben, az Írások szerint különös előnyt, örömet és áldást jelent.

2011. szeptember 10.

11. HÁLAADÓ LELKÜLET

„Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.“ (1Thess 5,18)

Bármilyen napunk van, bármilyen fáradtak és feszültek vagyunk, istentiszteletünk legfontosabb pillanatai éppen azok, amelyekre a hálás istendicsőítésünk jellemző. A hálás szív olyan, mint az örökzöld fa: ha esik, ha fúj, vagy akár havazik, nem dobja le a leveleit. Minden évszakban egyformán zöld. Milyen jó is lenne mindig olyan keresztények társaságában lenni, akik szüntelen hálásak Istennek, a körülményektől függetlenül! Képzeljétek el egy olyan gyülekezetet, amelyben mindenki boldogan mond hálát Istennek!

Pál apostol emlékezteti a bajban levő gyülekezetet, hogy a hálaadás útja ellenállhatatlanul az öröm lelkületét ápolja. Az apostol arra kéri a gyülekezetet, összpontosítson Isten felemelő kegyelmére, és akkor bőven lesz miért hálát adnia. „Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.“ (2Kor 4,15-16). A gyülekezet, amelyhez Pál apostol ezt a levelét intézte, sok olyan dolgot átélt, amely már magába véve megsemmisíthetné bármely közösség örömét. Pál apostol arra kéri a hívőket, hogy hálás istendicsőítésben emeljék fel a tekintetüket, és fogadják el a körülmények felett álló áldásokat.

Jézus egyszer Júdea és Samária határvidékén járt. „És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: És felemelék szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. Egy pedig ő közülük, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; És arccal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak a kik

visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?“
(Lukács 17,12-18)

Ellen White a Jézus életében ezt mondja: „A menny összes kincsét odaadta a megváltásukért, mégis közömbösek nagy szeretete iránt“. Az Üdvözítő talán ma is felteszi ezt a fontos kérdést. Hol vannak a hívők? Hol vannak az emberek, akik hálatelt szívvel jönnek elélem? Hol vannak az emberek, akiket annyira megihletett Isten golgotai kegyelme, hogy csakis a róla való beszélgetést tartják érdemesnek? Hol vannak azok, akiknek életét megváltoztatta az evangélium igazsága? Hol vannak Istennek azon gyermekei, akik sajnálják, hogy nincs elég szavuk az Isten iránti szeretetük kifejezésére, mindazért, amit értük tett? George Meredith írta: „A hála a szív emlékezése.“ Gondolkodjatok csak el azon, milyen könnyű ma elfelejteni Isten tetteit, vagy milyen gyorsan eltelik a nap, és észre sem vettük az isteni áldásokat, ahogy a Lukács evangéliumában említett emberekkel történt!

A hálás szív annyira megtelt, hogy nincs benne helye a csüggedésnek. Gondoljunk csak a legendabeli emberre, aki véletlenül rátalált a magtárra, ahol a sátán az emberi szívbe elvetendő magokat tartotta. Legtöbb volt benne a csüggedés magvából, amely szinte bárhol ki bírt kelni. Amikor megkérdezte a sátánt, van-e olyan hely, ahol a csüggedés magva nem tud kikelni, a sátán így válaszolt: „A csüggedés magva egyedül csak a hálás szívben nem tud kikelni.“ Habár ez a legenda csupán egy szemléltetés, mégis megláthatjuk belőle a hálás szív természetét.

2011. szeptember 17.

12. HÓDOLATTAL TELJES ISTENDICSŐÍTÉS

Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhain vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét!” (Zsolt 100,3-4)

Figyeljétek meg, hogy Dávid énekében két értékes dolog van: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket” (tudat), és „adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét” (válasz). Ennek megértése, hogy ki az Isten, képesít fel bennünket a válaszadásra. Az istentisztelet akkor válik teljes hatásúvá, amikor tudatosan bennünk Isten, és megtaláljuk a módját, hogyan fejezzük ki az iránta érzett szeretetünket és hálánkat. Minél inkább kifejezzük az istentiszteleten az egyre jobb istenismeretünket, annál jobban felfedezzük, ki is Ő.

Pál apostol így emlékeztetett: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, minden az Isten dicsőségére műveljétek.” (1Kor 10,31). Ismertek valakit, akinek az élete Istent dicsőíti? Megváltozik-e majd valamiben az istenimádatotok a hét folyamán? Tudatosan-e bennetek, hogy kicsoda az Isten, és mit tett értetek? Megváltoztatja-e ez annak a módját, ahogyan dicsőíteni fogjátok Őt az istentiszteleten?

Sohase fogjuk tudni elég jól begyakorolni az istentiszteletet. Az egészben az a legdinamikusabb, ahogy más és más módot találunk Isten dicsőítésére és dicséretére. Mindenki másként tiszteli Istent, olyan értelemben, hogy mindenki másfajta, személyes ajándékot ad Istennek. Ha életünk nem élő áldozat, akkor a hét közben mondott imáink, éneklésünk, adományaink nem igaz istentiszteletek – hanem valami teljesen más. Habár az istentisztelet egy átfogó tapasztalat, istenimádatunk formát öltve jut kifejezésre. Sajnos, az istenimádásunk formája üres vallási szertatássá fajulhat. Amikor a forma már nem köti össze a hívőt Istennel, akkor hajlamosak vagyunk a formát hibáztatni. A felolvasások már régiek. Az énekeket már túlságosan ismerjük. Az imák személytelenné váltak. Ám az istentisztelet veleje és az istentisztelet formája között nagy a különbség.

Az istentisztelet egyfajta visszajuttatás

Istentől mindnyájan sok mindent kaptunk. Némelyek talentumot, képességet kaptak arra, hogy valamiben eredményesek legyenek. Mások pénzeszközöket kaptak. Mindenki részesült az idő ajándékában. Mindnyájan kaptunk jó ajándékokat a mennyei Atyánktól. Mit tegyünk a lelki ajándékainkkal?

A 2Kor 9,6-ban ezt olvassuk: „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat“.

Talán valaki azt kérdezi: „Mit adhatok? Nekem nincs pénzem!” Sokan azt gondolják, hogy az adás lényege a pénzbeli adakozás. Ez fontos, és az Úr arra szólít bennünket, hogy tizeddel és adományokkal támogassuk egyházának működését, de vajon Isten mindennél inkább pénzt kíván tőlünk?

Isten szeretetre vágyik, minden más „visszafizethető” dolog felett. Istentől minden idők legnagyobb ajándékát kaptuk. A János 3,16-ban olvassuk: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten nagylelkűen ajándékozott meg bennünket, és azt várja, hogy mi is ilyen nagylelkűen juttassunk vissza mindemből. Először is a szívünket kéri, méghozzá teljesen. Amikor egy törvénytudó megkérdezte Jézust, melyik a legnagyobb parancsolat, Jézus az 5Móz 6,5-el válaszolt neki: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”. Ez az első „parancsolat” (Márk 12,30). Ha szívünket teljesen Istennek adjuk, minden mást is örömmel neki adunk.

Amikor szeretjük Istent, akkor adni akarunk Neki. „Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Máté 10,8). Vágyakozunk úgy adni, hogy minél több embertársunk Isten országába juthasson! Az Istennek való „visszafizetés” lényege tehát az a vágy, hogy minél több ember üdvözüljön! Ez a tized és az adakozás célja! A tizeddel és az adományainkkal Isten egyházának munkáját támogatjuk.

Az adakozás más formái azonban egyaránt fontosak. Az istenadta talentumainkat is felhasználhatjuk az Úr művének előbbre vitelére. Nem szabad lenéznünk semmilyen Istentől kapott tehetséget, mert nem tudjuk, milyen nagy munkát végezhet el vele az Úr. De nekünk kell kiválasztani, hogy istenadta tehetségünket és képességeinket az Úr művében, vagy pedig a világban fogjuk-e hasznosítani. Az Istennek való „visszafizetés” a talentumainkkal, jó bizonyágtévéssé lehet. Amikor Istennek adunk valamit, akkor Ő bizonyos állásfoglalást vár el tőlünk. A 2Kor 9,7-ben ez áll: „Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennel való közösség az örömteljes adakozás kulcsa.

Az istentiszteleten Istent megajándékozunk az imádatunkkal és önmagunk odaszentelésével. Szívünk átadása, időnk odaszentelése,

eszközeink befektetése Jézus ügyébe – ez az egyik legjobb módja annak, hogy ezt megtegyük. A visszafizetés egészen biztosan istentisztelés!

2011. szeptember 24.

13. A KERESZTÉNYI KÖZÖSSÉG ÁLDÁSAI

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10,25)

A hitközösség tagjai sohase hanyagolják el a gyülekezést; mert ez az Isten határozott módszere arra, hogy az egység felé vezesse őket, hogy keresztényi szeretetben és közösségben élve támogassák, erősítsék, bátorítsák egymást...

A mi Urunk testvéreiként, szent elhivatással, egy boldog életre születünk. S miután elindultunk az engedelmesség keskeny útján, üdítsük fel a gondolatainkat Istenről szóló és Istenhez szóló beszélgetésekkel. Mivel látjuk az Úr napjának közeledtét, gyakorta jöjjünk össze az Ő Igéjének tanulmányozására, és bátorítva egymást a mindvégig tartó hűségre. Földi összejöveteleink Isten határozott eszközei arra, hogy barátokozunk egymással, összegyűjtve minden segítséget ahhoz, hogy helyesen felkészüljünk örökségünk zálogának teljesedésére a mennyei összejöveteleken.

Ne feledjétek, hogy minden ilyen összejövetelen Krisztussal találkoztok, aki a mi összejöveteleink Ura. Növeljétek az érdeklődést, mert nem elég, hogy csak egyszerűen ismerjük egymást. Krisztusban kell ismernünk egymást! Azt a parancsot kaptuk, hogy „ügyeljünk egymásra”. Ez az evangélium alap gondolata. A világ alap gondolata: az önzés. (Letter 98, 1902)

A kisebb csoportokban gyülekezőket is Istendicsőítésre buzdítom. Hittestvéreim, ne csüggedjétek amiatt, hogy csak kevesen jöttetek össze! A réten egymagában álló fa mélyen leengedi a gyökereit, szétterjeszti hatalmas ágait, erősebben és szabályosabban növekszik, mert egyedül küzd a viharban, vagy örvend a napfénynek. Így van ez a

kereszténnyel is, függetlenül magától a földi dolgoktól, megtanulhatja, hogy teljességgel az Úrra támaszkodjon, és minden viszontagságok között új erőt és bátorságot nyerjen.

Az Úr áldja meg a szétszórta, magányosan élő testvéreket, és tegye őket eredményes munkásaivá.” (ST, 1882. Jan. 12.)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2011

Istentiszteleti használatra